

Synopsis

Burcu er 17 år gammel da hun fortæller sine forældre at hun er blevet misbrugt af sin tantes mand/ onkel som barn. Publikum rejser med hende tilbage til de forfærdelige oplevelser og følger hendes udfordringer op gennem ungdommen. Vi oplever hvordan traumet sidder i hendes krop, da hun møder hendes mand og den rene kærlighed. Vi følger hendes kamp for at løsrive sig fra hendes fortid og leve i nuet. Samt frigørelsen fra den trosretning og kultur hun er vokset op i.

Tekst/manuskript udpluk

BURCU:

Da jeg sagde at han havde rørt ved mig sværgede han ved Gud, at det havde han ikke.

Så hidkaldte han utallige af Guds straffe, og sagde, at de alle måtte ramme ham, hvis han havde. Og det blev jeg glad for, for så behøvede jeg ikke nedkalde de straffe selv.

-

At frigive sandheden er som at frigive millioner af sangfugle. At frigive sandheden er som at frigive millioner af suk.

-

Tekst 0

Svært ved at være tæt med børn rent fysisk. Altså hvis jeg krammer dem - holder dem, vil deres forældre så synes jeg er for tæt

Svært ved at skifte ble, amme og bade mit eget barn, især når kønsdelen skal vaskes, fordi jeg føler det er "forkert"

Svært ved at være alene med mænd, også min far, onkel og andre tætte familiemedlemmer

Svært ved at sove om natten

Svært ved at onanere

Svært ved at tro på Gud

Svært ved at have stramt tøj på, fordi jeg tænker at jeg kunne provokere nogen, og jeg har ikke lyst til at provokere nogen

Svært ved at tage imod komplimenter

Svært ved at tage din pik i munden uden at græde

Svært ved at have sex med dig, selvom jeg virkelig gerne selv vil og brænder helt sindssygt af lyst lige ind til du trænger ind i mig og jeg skriger og skubber dig væk. Og så bliver jeg ked af det bagefter og du siger at det ikke gør noget. Men det gør noget.

Svært ved at kramme. Svært ved at sidde tæt

Svært ved at stå her foran dig i lyset

BURCU:

Og jeg har såret

Og såret

Og såret

Mit hjerte så mange gange

ved at søge noget som er ude af denne verden

At ingen har formået at give mig det

Ingen udover dig

Du, som griber mig

hejser mig

bevidner mig

besynger mig

spiller på mine strenge

skaber kærlighedsmelodier

Du som forener

og fylder alle de tomme dele i mig

Du som gør mere end at elske mig

Du mærker mig og lever mig

Hungrer efter mig og dyrker mig

Du som plet efter blodplet

sår efter hjertesår

Heler mig

-

BURCU:

Engang kunne jeg kun møde dig i gyder og afsides kroge.

Aldrig blandt mennesker, for ingen måtte kende dig.

De skulle bare vide hvordan vi mødtes i skove og ved havet. Hvordan vi gemte os under hætter og paraplyer mens vi snavede.

Dengang var den største kærlighedserklæring ikke jeg elsker dig, men jeg har ikke fortalt nogen om dig. Ingen måtte vide hvilke verdener vi besøgte i hinandens arme. Hvilke universer vi skabte i hinandens øjne. Hvilke smage vi lærte at kende mellem hinandens læber.

ABASIN:

Vi mødtes i byer hvor ingen kendte os. Byer vi netop havde lært at kende. I vores evige søgen efter tilflugtssteder.

BURCU:

Selvom vi altid mødtes i naturen føltes længslen så unaturlig. Jeg skammede mig. Men da du (denne gang) løftede din hånd, steg månen og solen op på samme tid og cirkulerede rundt om mig. Jeg er dybt inde i en lykkelig drøm.

ABASIN:

Du min religion. Jeg din kærlighedsplanet.
Vores hjerter

BURCU:

to engle.
Gud bevidnede ægte kærlighed blive født.
vi dansede og sang

ABASIN:

Råbte og skreg

BURCU:

Byggede vores eget samfund

ABASIN:

på de mest forladte steder

BURCU:

Der hvor ingen andre kom.

ABASIN:

Dengang den største kærlighedserklæring ikke var

BURCU:

Jeg elsker dig

ABASIN & BURCU synkront:

(men) jeg har ikke fortalt nogen om dig.

-

BURCU:

Og der skulle gå år før jeg forstod hvad kærlighed er. Den er mere end bankende hjerter, svedige hænder. Mere end sammensmeltede safter, undersøgende fingre. (Den er hastige blikke) Øjne som kan stirre ind i hinanden i timevis.

BURCU:

Kan I overhovedet høre dem? Hjerteslagene.
For alle lyskrydsene overdøver hjerteslagene.
Vi kan hidse os op over et forsinket tog, men vi hidser os ikke op over barneliget på legepladsen, for vi ser det slet ikke.
Nogle gange føler jeg at denne verden er Gudsforladt, menneskeforladt. Ja for alle skikkelserne løber rundt i en hastig fart og gentager ord og fraser. Jeg lytter intenst efter deres hjerteslag, men det er svært at høre for alle de store motorer.
Jeg vil have jer til at se på mig. Rigtig se på mig, uden at kigge ned. Eller til siden.
Jeg vil have jer til at stille spørgsmål. Og blive forundrede. Nysgerrige. Ved I hvad? Jeg vil se jer måbe over blomsternes farver.

BURCU:

"Vil du med ind i sengen" siger du. "- vi beholder bare tøjet på"
Du har åbnet dine øjne nu, for jeg kan mærke at du kigger på mig.
Der går en bølge af et eller andet gennem min krop.
Du dufter af papiret i gamle bøger... og cigaretter - på en god måde.

"Ja" siger jeg. Og jeg hører mig selv sige det, og det lyder fremmed og harmonisk på samme tid. Jeg sætter mig op og du er gået ud i køkkenet for at drikke vand, eller så sidder du med telefonen og skifter Play-liste på Spotify.

Det næste minut forestiller jeg mig hvordan det vil føles at rejse mig fra sengen, træde ned i mine sko uden at binde snørebåndene og løbe ned af trappeopgangen og ned på gaden og hoppe ind i 4A.

Og du ville side her i din egen verden af små stjerner og farver og jeg ville ikke være en del af det overhovedet. Fordi jeg ville være stået af bussen et eller andet sted på Nørrebro. Og jeg ville gå en tur i en luft hvor du ikke ville være og måske ville jeg aldrig komme tilbage.

Så rejser jeg mig fra sengen, men jeg træder ikke ned i mine sko eller løber ned af trappeopgangen jeg løber ind til dig - du er i soveværelset nu, og jeg kaster mig nærmest ned i sengen - hvor du ligger. Og putter mig ind til dig - det ligner faktisk noget fra en film - sådan hvor hele min krop er vendt ind i mod din, men fordi du er stor og højere end mig er mit hoved der hvor dit bryst er, så jeg trækker vejret gennem stoffet i din skjorte, som er blå og som du stadig har på fordi du sagde at - vi beholder bare tøjet på - og det føles helt vildt dejligt og harmonisk og jeg tænker på ordet harmonisk og på ordet ja. Jeg har helt vildt meget lyst til at være harmonisk og til at sige ja men jeg havde bare ligesom aldrig tænkt at det kunne være en mulighed for mig. Og så kigger jeg op på dig og du er helt vildt harmonisk, og du siger ja.

Men jeg ved ikke hvad du svarer ja til, og så rødmer jeg og du griner, og så siger jeg også ja, og vi ved ikke helt hvad vi taler om men det er vildt dejligt.

Så kysser jeg dig.

Det er mig der kysser dig.

Du bliver ret overrasket.

Det føles ikke som mig eller det føles som mig på en ny måde. Jeg svæver op under loftet og ser mig selv bevæge mig sammen med din krop, og der er ikke nogen af os der har tøj på mere og jeg tror at det er ilden på min hud der har brændt det af - men det er en god ild. Og jeg kigger sådan lidt spørgende på mig selv fordi jeg venter på den dårlige ild, i mit underliv, som svitser alt liv der prøver at komme tæt på, eller min mund der skriger nej eller kaster op over følelsen af dit hjerte der banker tæt ved mit hjerte der også banker.

Men jeg kaster ikke op

Og jeg brænder kun på en god måde

Du kysser min navle
og jeg har sagt ja til at du har kysset og rørt ved og så
falder jeg i søvn.